

свѣта не остава безнаказано. Когато самоубитиятъ отиде въ онзи свѣтъ, ще го питатъ: Защо счупи шишето? Въ това отношение, просецитѣ даватъ добъръ примѣръ на постоянство. Просекътъ не се самоубива. На сто врати ще потропа, тукъ го изпждятъ, тамъ го изпждятъ, но той не се отчайва, постоянноува, напредъ върви. Защо има просеци въ свѣта? Просецитѣ сжществуватъ, за да дадатъ примѣръ на хората отъ търпение и постоянство. Като се върнатъ дома си, тѣ сж доволни на това, което сж изпросили, колкото малко да е то. И следъ всичко това казватъ за нѣкого: Той е виденъ човѣкъ. — Кой е виденъ човѣкъ? Всѣки може да бжде виденъ, при условие, да има отличенъ умъ, отлично сърце, отлична воля. Виденъ човѣкъ е онзи, на когото бждещето може да разчита.

Казвамъ: хората на новата култура трѣбва да престанатъ да се занимаватъ съ миналото. Ако има нѣщо хубаво въ миналото имъ, нека се изнесе; но ако нѣма такова нѣщо, нека се остави настрана, нека се забрави. Казано е въ Писанието: „Богъ ще заличи всичкитѣ имъ грѣхове и никога повече нѣма да ги спомене.“ Засега, обаче, Той още не ги е заличилъ, но намислилъ е да ги заличи. Какъ ще ги заличи? Съ Божествения огънь. Следъ заличаване на грѣховетѣ, въ живота на хората ще остане само хубавото, красивото: всички спорове, недоразумения ще изчезнатъ. Хората на новата култура ще живѣятъ помежду си като братя.

И тъй, въ умоветѣ на съвременнитѣ хора трѣбва да проникне идеята, да намѣрятъ въ себе си ония петъ души, които онзи царъ на древността търсилъ. Тази идея може да се представи и въ друга форма. Представете си, че на дъното на единъ дълбокъ кладенецъ има единъ тонъ злато. Какъ ще извадите това злато? Съ вжже. Хвърляте едно вжже, на което окачвате златото, но то се указва слабо; издига златото на височина едва два метра, и се скжсва; хвърляте второ вжже, и то слабо — издига златото на височина три метра и се скжсва; хвърляте трето, четвърто вжже — всички се указватъ слаби. Едва съ петото вжже можете да извадите златото отъ кладенеца. Какво заключение можете да извадите отъ тази работа? Разумниятъ човѣкъ щѣше да постжпи по другъ начинъ: той щѣше да свърже петътъ вжжета въ едно и, още при първото му хвърляне въ кладенеца, златото щѣше да бжде извадено навънъ. Се-